

SCÉNÁŘ

pamětnice Eva Urbánková

„Tak jmenuju se Eva Urbánková, za svobodna jsem se jmenovala Eva Kolátorová, narodila jsem se 24. října 1947 v Praze.“

Už v dětství Eva Urbánková vnímala, že to má její rodina těžké. Komunisté jim totiž znárodnili cihelnu, a proto se museli odstěhovat na venkov.

„Maminka říkala, že třeba do tří let jsem neměla jediné tepláky. To prostě nebylo, to zboží v obchodech nebylo, protože to bylo po válce. takže vždycky mi něco ušili mi nějaký tepláky z nějaké staré látky, a kabát jsem měla, že z dědečkovyho kabátu, dědečkův kabát rozpárali, obrátili ho naruby a ušili mi z toho kabát. Takhle to bylo všechno, no ale, přežili jsme.“

No a jinak jsme měli vlastní zeleninu, kterou jsme si vypěstovali. To bylo na venkově, a to bylo obvyklé prostě si vypěstovat mrkev, cokoliv, zeleninu, salát, bramboru.“

Paní Eva se jako studentka přestěhovala do Německa, kde se naučila mluvit dobře německy a po několika měsících měla možnost odjet i do Anglie.

„Tenkrát asi se nám jim trochu zželelo a ti Němci mě pozvali, abych k nim do toho Německa jela, a že bych tam u nich rok mohla být jo, tak potom jsem tam jela a už jsem dostala povolení k vycestování, to bylo, nikdo tomu nechtěl ani věřit, že najednou jsem o to zažádala a dostala jsem výjezdní doložku, jakože smím vycestovat.“

No Tak takhle jsem byla rok v Německu a potom roce pořád byla taková ta uvolněná situace, tak jsem, tak mi někdo z toho příbuzenstva zařídil, že jsem mohla jet do Anglie, že tam našli zaměstnání v Londýně, pracovala jsem tam v hospicu a chodila jsem tam do školy na angličtinu.“

Po návratu do Čech se Eva Urbánková seznámila se svým budoucím manželem a vrátila ke studiu. Během této doby se zúčastnila několika demonstrací, dokonce i Sametové revoluce.

„Samozřejmě, to jsme chodili pořád na demonstrace, a máme kamarády, třeba v Holandsku, a ti nám každý večer volali, že se dívají na televizi, jak jsou demonstrace a to jsme chodili, já nevím, na Letnou a vzali jsme s sebou našeho psa, našeho jezevčíka, a dali jsme mu šálu, takovou jako trikolóra, červeno, modro, bílou, ten tam běhal a lidi tam tleskali. To bylo úžasný, tady ta doba!“

Díky svým znalostem angličtiny a němčiny získala v Československu dobrou práci.

I přes všechny překážky si své mládí Eva náramně užila a doteď o svém životě ráda vypráví.